

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.63/2025/8.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2026. február 6. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatali vesztegetés elfogadásának büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának 2025. július 7. napján kihirdetett Kb.III.14/2025/12. számú ítéletét megváltoztatja.

Az I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 3 (három) évre súlyosítja.

Az I. rendű vádlott által 2024. február 20. napjától 2024. február 21. napjáig őrizetben, majd 2024. február 22. napjától 2024. május 17. napjáig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába oly módon számítja be, hogy egy nap őrizetben, illetőleg letartóztatásban töltött idő egy nap szabadságvesztésnek felel meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja azzal, hogy az I. rendű vádlott 2024. május 18. napjától 2024. augusztus 30. napjáig állt ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyelet hatálya alatt.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa a 2025. július 7. napján előkészítő ülésen kihirdetett Kb.III.14/2025/12. számú ítéletével Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében (Btk. 294. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont, aa) alpont), folytatólagosan elkövetett csalás vétségében (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont) és folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségében (Btk. 345. §). Ezért őt

– halmazati büntetésül – 2 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A bíróság megállapította, hogy az I. rendű vádlott a szabadságvesztés büntetésből a büntetés 2/3 részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. A bíróság rendelkezett az I. rendű vádlott által ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletben töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról. A bíróság az I. rendű vádlottal szemben 170.000.- forint erejéig vagyonek Kobzást rendelt el.

[2] Az ítélet ellen a katonai büntető eljárásra kijelölt ügyész az I. rendű vádlott terhére a büntetés súlyosítása céljából, a szabadságvesztés büntetés tartamának felemelése, valamint pénzbüntetés és végleges hatályú foglalkozástól eltiltás büntetés kiszabása érdekében, míg I. rendű vádlott és védője a büntetés enyhítése végett jelentett be fellebbezést.

[3] Az ügyész a fellebbezése írásbeli indokolásában arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során nem kellő súllyal vette figyelembe a Btk. 79. §-ában foglaltakat, ahogyan nem volt figyelemmel a Btk. 80. §-ában meghatározott bünteteskiszabási elvekre sem. Mindezekben túlmenően tévedett, amikor Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlottat a rendvédelmi szerveknél betöltött foglalkozástól nem tiltotta el. Az ügyész rámutatott, hogy a halmazati büntetés szabályaira is figyelemmel jelen esetben a büntetési tétel középértéke 6 év, ez jóval meghaladja az elsőfokú bíróság által ténylegesen kiszabott, a törvényi minimummal megegyező szabadságvesztést. Az ügyészi érvelés szerint a súlyosító körülményeknek nagyobb jelentőséget kellett volna tulajdonítani, így különösen a többszörös halmazatnak, annak, hogy a magánokirat-hamisítás vétségét és a kisebb kárt okozó csalás vétségét az I. rendű vádlott folytatólagosan követte el, a bűncselekmények haszonszerző motívumát, azt, hogy a vádlott rövid szolgálati ideje alatt több alkalommal került feltárára munkavégzése során szakszerűtlen feladatvégrehajtás, munkatársaival való viszonya sok esetben rendezetlen volt. A hivatali vesztegetés büntetést bizalmi pozíciójának felhasználásával követte el, olyan korrupciós bűncselekményt vitt véghez, amit meg kellett volna akadályoznia, cselekménye a büntetés-végrehajtási intézetbe vetett közbizalmat súlyosan veszélyeztette. Azt is nagyobb súllyal kellett volna figyelembe venni, hogy a hivatalos személy által elkövetett vesztegetés büntette lokálisan rendkívül elszaporodott, ezért olyan, a büntetés kiszabásában megnyilvánuló fokozott bírói fellépést igényel, ami alkalmas arra, hogy ezen típusú bűncselekmények elkövetésétől reális módon visszatartsa mind az elkövetőt, mind pedig a társadalom többi tagját is. Az ügyészi álláspont szerint az időmúlást nem lehet az érdemi enyhítő körülmények között figyelembe venni, tekintettel egyrészt a vádlott által elkövetett cselekmény tárgyi súlyára, másrészt arra, hogy a cselekmény elkövetése és a vádemelés között mindösszesen 1 év és 8 hónap telt el. A vádlott közel 3 hónapig letartóztatás, majd további mintegy 3 és fél hónapig ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyelet alatt állt, ugyanakkor a vádlott által elkövetett, egymással halmazatban álló több bűncselekményre, a vesztegetés büntetnének tárgyi súlyára figyelemmel a bűncselekmény elkövetésétől a vádirat benyújtásáig eltelt 1 év 8 hónap nem tekinthető olyan időnek, mely az elkövető javára lenne írható érdemi enyhítő körülményként. Az elévülési időt az időmúlás nem közelítette meg. Az ügyészi érvelés szerint továbbá a vádlott szolgálati viszonyának megszűnését sem lehet enyhítő körülményként figyelembe venni azzal az érveléssel, hogy így nem tud ismételt hivatali vesztegetést elkövetni. Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlott szolgálati jogviszonya 2024. február 22. napján lemondással szűnt meg. A bíróság a vádlottat a

rendvédelmi szerveknél betöltött foglalkozástól nem tiltotta el, így azon ténybeli megállapítás, miszerint a vádlott szolgálati viszonyának megszűnése miatt a jövőben nem tud hivatali vesztegetést elkövetni, nem helytálló. Úgy a speciális, mint a generális prevenció céljai csak hosszabb tartamú büntetés kiszabásával érhetőek el, így a középértéket el nem érő büntetés lényeges súlyosítása, hosszabb tartamú végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása és ahhoz igazodó közügyek gyakorlásától eltiltás mellékbüntetés kiszabása és emellett a vádlott pénzbüntetésre ítéltése is indokolt. Az ügyész sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság mellőzte az I. rendű vádlottal szemben a Btk. 50. § (2) bekezdése szerinti pénzbüntetés kiszabását. E körben azt volt szükséges vizsgálni, hogy a vádlott rendelkezik-e a pénzbüntetés szempontjából megfelelő keresettel, jövedelemmel. A Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlott által az előkészítő ülésen személyi körülményeit illetően előadottak, majd a 25. BK vélemény megállapításainak ismertetését követően az ügyész arra a következtetésre jutott, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján a vádlottnak tartási kötelezettsége nem áll fenn, jövedelmi és vagyoni viszonyai alapján a pénzbüntetést képes megfizetni. Az ügyész szintén nem értett egyet a bíróság által a rendvédelmi szerveknél betöltött foglalkozástól eltiltás vonatkozásában kifejtettekkel. Rámutatott, hogy Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlott szolgálati jogviszonya 2024. február 22. napján lemondással szűnt meg. A vádlott a cselekmény elkövetésének idején a vármegyei Büntetés-végrehajtási Intézet körletfelügyelőjeként teljesített szolgálatot. I. rendű vádlott a foglalkozása felhasználásával – megszegve a 2015. évi XLII. törvény 30. §-ában, a 21/2015. (VI. 15.) BM rendelet 3. § (1) bekezdésében, a 16/2014. (XII. 19.) IM rendelet 1. mellékletének 6.8. pontjában, valamint a 21/1997. (VII. 8.) IM rendelet 17. § a) és c) pontjaiban foglalt rendelkezéseket – vagyis a foglalkozása nyújtotta lehetőséget közvetlenül kihasználva követte el a vesztegetési bűncselekményt a vádirati és ítéleti tényállásban is rögzítettek szerint. Mindezek alapján az ügyészi álláspont szerint a Btk. 52. § (1) bekezdésének b) pontja alapján a rendvédelmi szerveknél betöltött foglalkozástól eltiltás törvényi feltételei fennállnak. Az eltiltás tartamát illetően – a vádlott által elkövetett cselekmény jellegére, kiemelt tárgyi súlyára, az elkövetés helyére, az érintettek körére tekintettel – úgy vélekedett, hogy nem elégséges határozott ideig eltiltani a terheltet a rendvédelmi szerveknél betöltött foglalkozástól, álláspontja szerint jelen esetben a Btk. 53. § (2) bekezdésében foglalt végleges hatályú eltiltás feltételei fennállnak. Mindezek alapján azt indítványozta, hogy a bíróság az I. rendű vádlottat hosszabb tartamú végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és ahhoz igazodó közügyek gyakorlásától eltiltás mellékbüntetésre és emellett pénzbüntetésre is ítélje, továbbá végleges hatállyal tiltsa el a rendvédelmi szerveknél betöltött foglalkozástól.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.635/2025/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a megfelelő összetételben eljáró elsőfokú katonai tanács az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le, hatályon kívül helyezést eredményező abszolút vagy relatív hatályú eljárási szabálysértést nem vétett. Az előkészítő ülésen az I. rendű vádlott beismerte bűnösségét a terhére rótt bűncselekmények elkövetésében, és a tárgyaláshoz való jogáról is lemondott, erre figyelemmel a bűnösséget beismerő nyilatkozatot az elsőfokú bíróság a Be. 504. § (2) bekezdésében írt feltételek fennállása mellett, törvényesen fogadta el. Az irányadó tényállásból az elsőfokú katonai tanács okszerűen vont következtetést Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlott bűnösségére, a bűncselekmények minősítése az anyagi jogi szabályoknak maradéktalanul megfelel.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint a büntetés kiszabása körében irányadó tényezőket az elsőfokú katonai tanács hiányosan tárta fel, és az általa nevesített bűnösségi körülmények valós nyomatékát is figyelmen kívül hagyta, ami Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlottal szemben eltúlzottan enyhe joghátrány kiszabásához vezetett. A fellebbviteli főügyészség egyetértett az indokolt ügyészi fellebbezésben írt érveléssel azt illetően, hogy az időmúlás, a terhelt büntetlen előélete, valamint az a tény, hogy I. rendű vádlott szolgálati viszonya megszűnt, miért nem írható enyhítő körülményként a vádlott javára. Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlott terhére pedig további, az elsőfokú katonai tanács által figyelembe nem vett súlyosító körülményként indítványozta értékelni a többszörös kötelességszegés tényét, valamint a terhelt gyenge színvonalú szolgálatteljesítését. Az ítéletben is nevesített, illetőleg a fentiek szerint kiegészített bűnösségi körülményekhez képest az elsőfokú katonai tanács által a törvényi minimumban megállapított tartamú szabadságvesztés büntetés azt fejezi ki, hogy a bíróság érdemben semmilyen nyomatékot nem tulajdonított a vádlott terhére róható súlyosító tényezőknek. Az ügyészi álláspont szerint Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés lényeges súlyosítása indokolt a fellebbviteli eljárásban. Az elsőfokú katonai tanács tévedett, amikor az I. rendű vádlottal szembeni pénzbüntetés kiszabás feltételeinek vizsgálata során azt állapította meg, hogy a terhelt megfelelő jövedelemmel, vagyonnal nem bír. Az ítélet személyi részében írtak szerint ugyanis a terhelt ingatlan-és ingó vagyonnal, továbbá stabil jövedelemforrással is rendelkezik, továbbá eltartásra szoruló hozzátartozóval sem bír, miáltal a Btk. 50. § (2) bekezdésében írt kógens rendelkezésen alapuló pénzbüntetés kiszabásának feltételei maradéktalanul adóttak. A törvény kötelező rendelkezése alapján kiszabandó pénzbüntetés vonatkozásában méltányosság a részletfizetés engedélyezésével gyakorolható. A fellebbviteli főügyészség egyetértett a katonai ügyész fellebbezésében írtakkal arra vonatkozóan is, hogy Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlott a terhén megállapított korrupciós bűncselekményt – az ítéleti tényállásban írtak szerint is – foglalkozása szabályainak megszegésével valósította meg, így vele szemben a Btk. 52. § (1) bekezdés b) pontja alapján foglalkozástól eltiltás alkalmazható. Mivel a vádlott által végrehajtott cselekmények jellege, különösen a korrupciós bűncselekménynek a büntetés-végrehajtás törvényes működésébe vetett közbizalmat súlyosan sértő volta okán a terhelt méltatlanná vált arra, hogy a jövőben rendvédelmi szervek kötelékébe lépjen, foglalkozástól való eltiltást szükségesnek találta a büntetés alkalmazását.

[6] Az elsőfokú ítéletnek az egyszerűsített felülvizsgálati eljárás tárgyát képező rendelkezései körében a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az őrizetben és a letartóztatásban töltött idő beszámítási kulcsának megadását indítványozta pótolni, valamint érvelése szerint a büntetés kívánt súlyosítása esetén rendelkezni szükséges a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén az annak helyébe lépő szabadságvesztésről is. Az egyéb – a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára és a vagyonek Kobzásra vonatkozó – járulékos rendelkezéseket a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség törvényesnek tartotta.

[7] A leírtak alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának Kb.III.14/2025/12. számú ítéletét a Be. 606. §

(1) bekezdése alapján változtassa meg, a Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést lényeges tartamban súlyosítása, a Btk. 50. § (2) bekezdése alapján I. rendű vádlottat ítélje pénzbüntetésre is, valamint a Btk. 51. §-a alapján rendelkezzen a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztésről, a Btk. 52. § (1) bekezdés b) pontja és a Btk. 53. § (1) bekezdés II. fordulata értelmében Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlottat végleges hatállyal tiltsa el a rendvédelmi szerveknél betölthető foglalkozások gyakorlásától, a beszámításra vonatkozó ítéleti rendelkezést a kifejtettek szerint pontosítsa. Egyebekben az elsőfokú bírósági ítélet helyben hagyására tett indítványt.

[8] A védő a fellebbezése írásbeli indokolásában az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a vádlottal szemben enyhébb büntetés – végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés mellett pénzbüntetés – kiszabását indítványozta. A védői álláspont szerint a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa tévedett, amikor súlyosító körülményként értékelte a büntetés kiszabása során a hasonló jellegű korrupciós és vagyon elleni cselekmények elszaporodottságát és a bűncselekmények haszonszerző motívumát, ezek mellőzését látta indokoltnak. Az elszaporodottságot illetően a védő arra hivatkozott, hogy az az eljárásban nem került alátámasztásra, a haszonszerzéssel kapcsolatban pedig a kétszeres értékelés tilalmát hangsúlyozta, mivel érvelése szerint mindkét érintett bűncselekmény törvényi tényállása már eleve tartalmazza azt a célzatot, hogy az elkövető vagy jogtalan (a gyakorlatban szinte mindig vagyoni) előny, vagy pedig jogtalan haszon megszerzése érdekében követi el a bűncselekményt, azaz előny / haszonszerzési motívum hiányában meg sem valósíthatók ezen törvényi tényállások. A védő nyomatékos enyhítő körülményként kérte figyelembe venni, hogy védenca az előkészítő ülésen beismerő nyilatkozatot tett, és lemondott a tárgyalástartás jogáról, ezzel pedig lényegesen hozzájárult a büntetőeljárás gyors, eredményes, költséghatékony lezárásához, továbbá a jelentős időmúlást, ami a vádlott terhére nem róható. A védő előadta továbbá, hogy a vádlott a mai napig is büntetlen előéletű, más büntetőeljárás nincs vele szemben folyamatban, az elkövetéskor pedig gyakorlatilag a fiatal felnőtt kor határán volt. A vádlott a szabadulását követően – bejelentve, legális módon – külföldön és Magyarországon is dolgozott, és jelenleg is bejelentett munkaviszonyából származó, állandó, legális munkajövedelemmel rendelkezik, rendezett családi és egzisztenciális körülmények között él, védőnőként dolgozó feleségével most vásároltak (bankkölcsön igénybevételeivel) családi házat, munkaviszonya mellett számos önkéntes és segítő munkát is végzett, és végez, a vádlott és felesége 2026 áprilisára gyermeket várnak. A védő ezen hivatkozásai alátámasztására dokumentumokat is csatolt. A védő a hasonló ügyekben született jogerős bírósági határozatokra történő utalás mellett arra is felhívta a figyelmet, hogy védenca szolgálati viszonya, ezzel hivatalos személy minősége is megszűnt, így teljességgel kizárható esetében a bűnismétlés veszélye. A védői érvelés szerint a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés – különösen úgy, hogy hónapokig letartóztatás hatálya alatt is állt - a végrehajtásának felfüggesztésével is megfelelően szolgálja a büntetési célokat, a felfüggesztés törvényi felső határa közelében megállapított próbaidő tartama pedig mindenképpen alkalmas arra, hogy a vádlottat visszatartsa a jövőben bűncselekmény elkövetésétől.

[9] A katonai ügyész, valamint a vádlott és a védő által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (3) bekezdésében írtakra figyelemmel – korlátozottan – bírálta felül.

Felülbírálata ezért a Be. 590. § (5) bekezdés a)-d) pontjai alapján a hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabályok megtartására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó ítéleti rendelkezésre terjedt ki. A fellebbviteli bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az elsőfokú katonai tanács által megállapított tényállásra alapította.

[10] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet a Be. 598. § (2) bekezdés II. fordulata szerinti törvényi feltételek fennállása miatt tanácsulésen bírálta felül.

[11] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács az eljárási szabályokat jórészt betartotta, nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely megalapozná az ítélet hatályon kívül helyezését.

[12] Az elsőfokú ítélet szerkesztése azonban – a sorszámozott bekezdések hiányában – nem felel meg a bíróságok egységes iratkezelési szabályzatáról szóló 17/2014. (XII.23.) OBH utasítás (Beisz.) 27/A. § (13) előírásainak. Ezen eljárási (és igazgatási) szabálysértés azonban az eljárás lefolytatására lényeges hatással nem volt, azonban kétségtelen, hogy ez az elsőbírói mulasztás a határozat felülvizsgálat során az ítélettel kapcsolatos hivatkozások megtételekor nehézséget okoz.

[13] Az elsőfokú katonai tanács az előkészítő ülést a Be. LXXVI. fejezetében írt szabályok betartásával tartotta meg, az általa az előkészítő ülésen fogatosított törvényi figyelmeztetések a jegyzőkönyv tanúsága szerint mindenre kiterjedőek voltak, a jogszabályi előírásoknak megfeleleltek.

[14] A vádlott a kioktatást követően a vádirattal egyezően a bűnösségét beismerő nyilatkozatot tett és a tárgyaláshoz való jogáról lemondott, a bűnösségét beismerő nyilatkozatát írásban is csatolta, melyet az előkészítő ülésen fel is olvasott.

[15] Ennek megfelelően az elsőfokú katonai tanács a Be. 504. § (1)-(3) bekezdésében írtak szerint járt el, a vádlott bűnösségét beismerő nyilatkozatát elfogadó végzése törvényes. Az elsőfokú katonai tanács a végzés meghozatala során nyilvánvalóan vizsgálta azt, hogy a vádlott beismerő vallomását a rendelkezésre álló bizonyítékok aggálytalanul alátámasztják-e. A jegyzőkönyv tanúsága szerint a vádlott e nyilatkozatának természetét és jóváhagyásának következményeit megértette, a beszámítási képessége és beismerésének önkéntessége iránt ésszerű kétely nem mutatkozott, nyilatkozata egyértelmű és azt az eljárás ügyiratai is alátámasztják.

[16] Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a fenti végzés meghozatalát követően gyakorlatilag az ügy érdemére vonatkozóan intézett kérdést az I. rendű vádlott felé a 12. sorszám alatti jegyzőkönyv tanúsága szerint azzal kapcsolatosan, hogy a 170.000,- forintot a mobiltelefon büntetésvégrehajtási intézetbe vitele előtt, vagy után ajánlották fel neki. A Be. 504. § (4) bekezdése alapján ugyanis, ha a bíróság nem látja akadályát az ügy előkészítő ülésen való elintézésének, a vádlottat a büntetés kiszabási körülményekre is kihallgathatja. Ebből következően az ügy érdemi elbírálásával kapcsolatosan – a váddal egyező beismerő vallomás és a tárgyaláshoz való jogról történt lemondás elfogadását megelőző vizsgálatot és az ezzel kapcsolatos végzés meghozatalát követően – nem indokolt a tényállás megállapításával kapcsolatos kérdések feltevése, illetve kérdés feltevésének engedélyezése. Ezen túlmenően helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az előzőekre tekintettel a vádlottat a személyi körülményeivel kapcsolatban kihallgatta.

[17] Az elsőfokú katonai tanács a vádirati tényállással egyezően az ítélet 2. oldal harmadik bekezdésétől a 3. oldal utolsó bekezdéséig terhelő tartalmú történeti tényállást rögzített, és a vádlottat a vádirati minősítéssel egyezően a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontjának aa) alpontja szerint minősülő hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében, a Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett csalás vétségében, és a Btk. 345. § -ába ütköző és aszerint minősülő folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében mondta ki bűnösnek.

[18] Az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a vádlott hivatali, vagyon elleni és közbizalom elleni bűncselekményeit.

[19] Az elsőfokú katonai tanács indokolási kötelezettségének a Be. 562. § (2) bekezdése figyelembe vételével tett eleget.

[20] A vádlott terhére bejelentett katonai ügyészi fellebbezés részben alapos.

[21] A törvényszék katonai tanácsa a bűnösségi körülményeket az ítélet 4. oldal harmadik és negyedik bekezdésében rögzítette. A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint a vádlott esetében enyhítő körülményként nem értékelhető a büntetlen előélet, figyelemmel arra, hogy az 56. BK vélemény alapján a hivatalos személy javára a büntetlen előélet csak akkor értékelhető enyhítő körülményként, ha e minőségével a bűncselekmény nincs összefüggésben. Ezzel szemben nem értékelhető annak javára, aki a bűncselekményt olyan beosztás felhasználásával követte el, amelyben a büntetlen előélet alkalmazási feltétel. Az elkövetés idején a vádlottnál a 2015. évi XLII. törvény (Hszt.) 41. § (1) bekezdés a) pont értelmében a büntetlen előélet alkalmazási feltétel volt.

[22] Indokoltan értékelte azonban a törvényszék a vádlott javára a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomást, a bizonyítási eljárás lefolytatásához fűződő jogról történő lemondását, a megbánó magatartását, továbbá kisebb súllyal a cselekmény óta bekövetkezett időmúlást, ami azonban nem volt jelentős, de kétségtelen, hogy közel három hónapig állt a vádlott a legsúlyosabb kényszerintézkedés, majd három és fél hónapig az ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyelet hatálya alatt. A vádlott javára kell értékelni a csalás vétségével okozott kár megtérítését. Ezzel szemben helyesen értékelte a törvényszék súlyosító körülményként a többszörös halmazatot, a hasonló, büntetés-végrehajtási intézetekben elkövetett korrupciós és vagyon elleni bűncselekmények elszaporodottságát, a hivatali vesztegetésnek a büntetés-végrehajtási testület tekintélyét rendkívüli módon romboló jellegét. További súlyosító körülmény a vagyon elleni és a közbizalom elleni bűncselekmény folytatólagos elkövetése, illetve az, hogy az ítéletben rögzítettekkel szemben az eddigi szolgálatteljesítése relatív rövid szolgálati ideje ellenére nem mondható kifogástalannak, de még nagyrészt megfelelőnek sem a parancsnoki jellemzés alapján, mely szerint a vádlottnak a közvetlen munkatársaival aló viszonya sok esetben rendezetlen volt, több esetben volt konfliktus résztvevője, több alkalommal került feltárára az esetében szakszerűtlen feladatvégrehajtás a vezetői ellenőrzések során.

[23] A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint azonban az ügyészségi állásponttal szemben a bűncselekmények – leginkább a vagyon elleni bűncselekmény - haszonszerzési motívuma nem értékelhető a vádlott terhére, figyelemmel arra, hogy az a kétszeres értékelés tilalmába ütközne, hiszen a csalás vétségénél eleve tényállási elem a haszonszerzési célzat.

[24] Mindezen bűnösségi körülményeket értékelve – szem előtt tartva az ügyészség által az előkészítő ülésen történt beismerés és tárgyaláshoz való jogról lemondás esetére előterjesztett mértékes indítványát is, mely 3 év börtönbüntetés és 3 év közügyektől eltiltás, 250 napi tétel, napi tételenként 1300,- forint pénzbüntetésre, továbbá a rendvédelmi szerveknél betöltött foglalkozástól végleges hatályú eltiltásra vonatkozott- helyesen járt el a katonai tanács, amikor a vádlottat a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel börtön fokozatú szabadságvesztés büntetésre ítélte. Azonban a másodfokú katonai tanács álláspontja szerint annak tartamát a vádlott terhére rótt bűncselekmények és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség figyelembe vétele okán indokolt volt a törvényi minimumnál magasabb tartamban, a mértékes ügyészi indítványra tekintettel fennálló súlyosítás tilalmát is szem előtt tartva 3 évre súlyosítani a büntetési célok elérése érdekében. Az elsőfokú ügyészség fellebbezésének indokolásával szemben a mértékes ügyészi indítványra tekintettel a közügyektől eltiltás tartama a súlyosítási tilalomra figyelemmel nem volt emelhető.

[25] Ugyanakkor egyetértett a másodfokú katonai tanács a törvényszékkel abban, hogy az ügyész által a Btk. 50. § (2) bekezdése alapján indítványozott pénzbüntetés kiszabása nem indokolt. A BH2015.25. számú eseti döntésben is kifejtettek szerint a Btk. 50. § (1) bekezdésében meghatározott pénzbüntetés kiszabása során az egy napi tétel összegének meghatározásakor figyelemmel kell ugyan lenni az elkövető vagyoni, jövedelmi, személyi viszonyaira és életvitelére, ám törvényi megszorítás hiányában közömbös ezek „megfelelősége”. Ezzel szemben a külön vizsgálandó (2) bekezdés alkalmazása során a haszonszerzés céljából elkövetett bűncselekmény miatt kiszabott – akár végrehajtandó, akár

végrehajtásában felfüggesztett – határozott ideig tartó szabadságvesztés mellett az elkövetőt kötelezően pénzbüntetésre is kell ítélni, de kizárólag akkor, ha megfelelő jövedelme vagy vagyona van.

[26] Helyesen foglalt állást az elsőfokú katonai tanács, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlott, aki a cselekményét ugyan haszonszerzési céllal követte el, nem rendelkezik az ezen jogszabályhelyen alapuló pénzbüntetés kiszabásához szükséges törvényi feltételekkel, megfelelő jövedelmi és vagyoni helyzettel. A rendelkezésre álló és az ítéletben is rögzített adatok szerint szolgálati viszonya 2024. február 22. napján szűnt meg lemondással, jelenleg egy egyesületnél dolgozik digitális (szociális) segítőként, havi bruttó keresete 400.000,- forint. Felesége védőnőként dolgozik, jövedelme nem ismert, közös gyermeküket 2026. év áprilisára várják. Vagyonát egy, a feleségével közös 15 millió forint értékű családi ház és egy 700.000,- forint értékű személygépkocsi képezi, azonban 10 millió forint összegű Babaváró és egy 6 millió forint összegű lakáshitel törlesztése havi 120.000,- forint kiadást jelent a számára.

[27] A 25. BK vélemény alapján a vádlottnak akkor megfelelő a keresete, illetve a jövedelme, ha a pénzbüntetést – akár részletekben is, de – képes megfizetni. A pénzbüntetés alkalmazása szabadságvesztés mellett akkor felel meg a céljának, ha alappal lehet következtetni arra, hogy a vádlott a pénzbüntetést törvényes tartási kötelezettségeinek teljesítése mellett a maga és tartásra szoruló családja minimális megélhetésének veszélyeztetése nélkül, saját keresetéből, jövedelméből képes megfizetni. Mindezeket szem előtt tartva a rendelkezésre álló adatok alapján a másodfokú katonai tanács álláspontja szerint sem állítható a vádlottról, hogy a Btk. 50. § (2) bekezdésében írtak alkalmazásához szükséges megfelelő jövedelemmel, illetve vagyonnal rendelkezik.

[28] A foglalkozástól eltiltás büntetés kiszabása érdekében a volt büntetés-végrehajtási tiszt vádlottal szemben bejelentett fellebbezés nem alapos.

[29] A rendvédelmi szervnél hivatásos szolgálatot ellátó terhelttel szemben, aki e beosztásával összefüggésben követte el a terhére rótt bűncselekményt katonai büntetés kiszabásának van helye.

[30] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint nem vitás, hogy a foglalkozástól eltiltás alkalmazása szempontjából nincs jelentősége annak, hogy az elkövető milyen munkavégzésre irányuló jogviszony alapján gyakorolja a foglalkozását, így nem kizárt a Hszt. hatálya alá tartozó szervezetek hivatásos állományú tagjának foglalkozástól eltiltása sem. A fellebbviteli bíróság – a Kúria Bhar.1170/2013/6. számú határozatában írtakra is figyelemmel járt el. Továbbra is irányadónak tekinti azt a kialakult bírói gyakorlatot, miszerint a büntető törvény szempontjából katonának minősülő elkövetővel szemben általában szolgálati viszony vagy a rendfokozatot érintő büntetések elegendőek, ezért foglalkozástól eltiltásra általában csak akkor kerülhet sor, ha a büntető törvény szerint katonának minősülő személy olyan, a

polgári életben is hasznosítható többletvégzettséggel, foglalkozással rendelkezik, amely túlmutat az adott fegyveres szerv kötelékében ellátott beosztásánál. Önmagában tehát az nem a foglalkozástól eltiltás, hanem rendfokozatot vagy szolgálati viszonyt érintő büntetés kiszabására ad okot, ha egy büntetés-végrehajtási tiszt az elbírált bűncselekményt hivatásos szolgálata során gyakorolt foglalkozása szabályainak megszegésével, illetve foglalkozása felhasználásával, szándékosan követi el. A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint a fentiek értelmében – miután az I. rendű vádlott büntetés-végrehajtási tiszt foglalkozása, valamint beosztása felhasználásával valósította meg cselekményeit és a jövőben nem lehet hivatali bűncselekmény speciális alanya sem - nem indokolt vele szemben rendvédelmi foglalkozástól eltiltás büntetés alkalmazása, ezért a fellebbviteli bíróság az ügyészség által indítványozott végleges hatályú foglalkozástól eltiltás büntetést mellőzte.

[31] Megjegyzi a fellebbviteli bíróság, hogy a Btk. 137. §- a szerinti lefokozás katonai büntetés alkalmazása jelen esetben nem lehetséges, mivel azt a közügyektől eltiltás magában foglalja a Btk. 61. § (3) bekezdése alapján.

[32] A törvényszék helyesen rendelkezett a Btk. 74. § (1) bekezdés f) pontja és a Btk. 75. § (1) bekezdés b) pontja alapján a vagyonekobzásról.

[33] A másodfokú katonai tanács ezen túlmenően az elsőfokú ítélet egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezései közül a beszámításra vonatkozó rendelkezéseket pontosította, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet rendelkező részében csupán a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt akként rendelte beszámítani, hogy 4 napi bűnügyi felügyelet felel meg egy nap szabadságvesztésnek, azonban a vádlott által őrizetben, illetve letartóztatásban töltött idő beszámításáról nem rendelkezett, arra csupán az ítélet 6. oldal negyedik bekezdésében utalt. Ezt az elsőbírói mulasztást pótolta a másodfokú katonai tanács azzal, hogy egyben pontosította az ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyelet kezdő napját is, tekintettel arra, hogy az nem 2024. május 17. napja, hiszen ezen a napon a vádlott még letartóztatásban volt.

[34] Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

[35] A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tartott tanácsülésen a

Be. 606. § (1) bekezdésére figyelemmel a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta.

Budapest, 2026. február 6.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette hb. százados s.k.

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.

előadó bíró

bíró

A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának Kb.III.14/2025/12. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának 6.Kbf.63/2025/8. számú ítéletében írt változtatással Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlott tekintetében 2026. február 6. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2026. február 6.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

..